

יום האח והאחות 2025

תרומת האחיות והאחים
לחיזוק החוסן הלאומי במלחמת חרבות ברזל

איגרת שר הבריאות

אחיות ואחים יקרים,

יום האחות הבינלאומי הוא הזדמנות להאיר את העשייה האדירה שלכם - עשייה המלווה את מערכת הבריאות שלנו מדי יום ביומו, ברגעי שגרה ובשעות חירום. גם השנה אני מבקש להביע בשמי ובשם אזרחי ישראל את התודה, ההוקרה וההערכה העמוקה לכל אחת ואחד מכם, שמקדישים את חייכם למען הזולת.

שנת 2025 אינה שנה רגילה. היא נושאת עמה את צלקות המלחמה, ואת התובנה העמוקה עד כמה אתם - האחים והאחיות - מהווים כוח עוצמתי בחוסן הלאומי של מדינת ישראל. בשעות הקשות ביותר עמדתם בחזית וסייעתם למערכת לעמוד באתגרי החירום ובצרכי השגרה. לאורך כל התקופה פעלתם באומץ, ברגישות, ובחמלה שאין להן תחליף. אתם הגיבורים השקטים שמבצעים את מלאכתם בצנעה ובמסירות.

הנושא שנבחר ליום האחות של השנה - "חוסן" - מבטא בצורה הטובה ביותר את מה שאתם מייצגים: חוסן אישי, שמניע אתכם גם ברגעים הקשים ביותר, חוסן ארגוני, שבלעדיו מערכת הבריאות לא הייתה עומדת על רגליה, חוסן קהילתי ולאומי, שאתם שותפים מלאים בקיומו ובחיזוקו - לא רק כמטפלים, אלא גם כשליחים שמקריבים למען הכלל וכאזרחים שאכפת להם.

משרד הבריאות בראשותי מחויב לפעול בכל דרך אפשרית כדי לחזק את מעמדכם - להרחיב את כוח האדם, להפחית את העומסים, ולבנות עתיד מקצועי יציב ומשמעותי. אנו מציבים את הנושא בעדיפות גבוהה על מנת לוודא שכל אחת ואחד מכם יקבל את הכלים והתנאים הראויים להמשיך ולממש את שליחותכם הקדושה.

אני מודה לכם על הנתינה הבלתי פוסקת, ומאחל לכם יום אחות שמח והמשך עשייה מבורכת.

בהערכה רבה,

ח"כ אוריאל בוסו,

שר הבריאות

איגרת מנכ"ל משרד הבריאות

אחיות ואחים יקרים,

יום האחיות והאחים הבינלאומי מצוין מידי שנה ברחבי העולם ובמדינת ישראל והשנה עוסק באופן ייחודי בתרומתם של אחיות ואחים לקידום החוסן האישי, הקהילתי והלאומי של אזרחי מדינת ישראל. בתקופה מורכבת זו, אחיות ואחים במערכת כולה עוסקים כתמיד, בטיפול הכוללני באזרחים ולצד זאת, תרומתם לקידום החוסן הינה משמעותית ומהווה נדבך חשוב לשיקום האזרחים כפרטים בודדים, אך חשוב מכך, לשיקום וחיזוק קהילות, ארגונים ולבסוף את המדינה כולה. המסירות והעמידה לצד האזרחים והצוותים המקצועיים מאפיינים את מקצוע האחיות אך העיסוק הממוקד בתחום חיזוק החוסן, מלמדת על גמישות מקצועית ושאפה למצוינות מעל ומעבר לתפקיד המסורתי של האחיות והאחים ביום יום. אחיות ואחים מגלים אחריות חברתית, רוח איתנה, כשירות גבוהה ושאפה לסייע לתושבי המדינה ולחזק את חוסנם. אני מוקיר את היוזמות החדשניות והעשייה החברתית של אחיות ואחים לקידום התפקוד הפיזי, הרגשי או המנטאלי ולחיזוק חוסנה של החברה הישראלית על פניה המגוונים. לאורך כל השנה האחרונה, אחיות ואחים הובילו פעילויות ותוכניות יצירתיות ומרחיקות לכת לחיזוק החוסן האישי והמקצועי בשיטות מגוונות כגון: הקשבה אמפטית, תמיכה מקצועית, חיזוק תחושת המשמעות והערכים המקצועיים, מתן כלים מובנים לחיזוק החוסן ועוד. אחיות ואחים הובילו יוזמות לקידום החוסן הלאומי מתוך תחושת אחריות ומחויבות משותפת לעתיד המדינה. אני גאה באחיות ובאחים כמקצוע מוביל במערכת הבריאות, במנהיגות הלאומית של מקצוע האחיות ובאחיות והאחים המצטיינים לשנה זו. כולכם מהווים השראה לכל אנשי מקצועות הרפואה והבריאות בשאיפתכם להתפתחות מתמדת, לקידום איכות הטיפול לאזרחי המדינה ולמצוינות מקצועית, חברתית ואישית. משרד הבריאות מחויב להמשיך ולקדם את המקצוע והשפעתו במערכת הבריאות לרבות חיזוק הכשירות המקצועית, המומחיות והתרומה למטופל ולצוותים המטפלים. אני מברך את האחיות והאחים ביום חגם ומאחל שנצליח יחד, להמשיך ולחזק את מערכת הבריאות לטובת אזרחי מדינת ישראל.

בברכה,

משה בר סימן טוב

מנכ"ל משרד הבריאות

איגרת אחות ראשית ארצית וראשת מנהל האחיות

שולחת לכם ברכתי החמה ליום האח/ות הבין לאומי, יום בו אנו מציינים ומוקירים את פעילותכם יוצאת הדופן ומעוררת ההשראה, במיוחד בצל מלחמה מתמשכת ומבחן לאומי מאתגר במיוחד. ראשית, אני מבקשת להתפלל לשלומם וחזרתם הביתה במהרה של כל החטופים ולהחלמה מהירה ומלאה של הפצועים בגוף ובנפש.

יום האחיות והאח הבין לאומי הינו רגע של התרוממות רוח שמאפשר לכבד ולהוקיר את עבודתם של כל 88,000 האחיות והאחים ולהעלות על נס אתכם - 30 מצטיינים יקרים העומדים בחזית הטיפול מידי יום בלב פתוח ובידיים מושטות לקבל את כאבו של האחר, להעניק טיפול, לחיך, לחמול, להקשיב ולעודד.

מצטיינים יקרים עשייתכם מעוררת ההשראה, מדגימה שילוב נדיר של מסירות יוצאת דופן, יוזמה אישית, תושייה בלתי רגילה ומצוינות מקצועית בכל יום מחדש בכל משמרת ובכל מפגש טיפולי.

עבור אזרחי המדינה ומערכת הבריאות אתם משענת איתנה. מוכיחים שלא ניתן לנצח את רוח האדם כאשר היא פועלת מתוך תחושת שליחות אמיתית, גם בעולם שלעתיים נראה קר ומנוכר.

לימדתם אותנו כיצד ניתן לשאת כמעט כל "איך", להגיב במהירות ובחוכמה לשינויים בלתי צפויים, לצרכים מורכבים בשטח, למצוא פתרונות יצירתיים ולשמור על קור רוח במצבי לחץ.

אני מודה על הזכות הגדולה שנפלה בחלקי להיות שותפה מלאה בעיצוב המקצוע ופיתוחו לטובת חוסנם האישי, הקהילתי והלאומי של תושבי של מדינת ישראל, ומודה לכם על שותפות אמת ונתינה שהיא מופת.

ד"ר שושי גולדברג

אחות ראשית ארצית וראשת מנהל האחיות

איגרת יו"ר הסתדרות האחיות והאחים

אחיותיי ואחי,

אנחנו מציינים כבכל שנה את יום האחות הבין לאומי.

ביום זה, אני מבקש לומר בשמי ובשם הסתדרות האחיות והאחים בישראל, לכל האחיות והאחים תודה.

תודה על מי שאתם ומה שאתם מייצגים בתוך החברה המורכבת והמיוחדת שלנו כאן במדינת ישראל.

תודה על הלב הרחב, על הנתינה האינסופית, על המקצועיות והחמלה שמלוות כל פעולה וכל מגע שלכם עם מטופלים ועם בני משפחותיהם.

מערכת הבריאות בכלל, והאחיות בפרט, מייצגות את השפיות, את הערבות ההדדית ואת הדו-קיום בחברה

הישראלית - למרות, ואף על פי, כל מה שאנחנו חווים כאן בשנים האחרונות.

בימים של אתגרים לא פשוטים, ובשגרה התובענית - האחיות והאחים ממשיכים להוביל למצוינות, להאיר פנים,

להעניק ביטחון ולחזק את הגוף והנפש של כל אזרחי מדינת ישראל, שבאים בשערי מערכת הבריאות.

השליחות שלנו היא הרבה מעבר למקצוע - היא דרך חיים, שמלאה בערכים של אנושיות, רגישות ואהבה לזולת.

אני גאה לעמוד לצידכם, להיאבק למענכם ולהבטיח שתמשיכו לפעול מתוך כבוד, הערכה ותנאים הוגנים.

אני קורא לקובעי המדיניות לעשות הכל לתת לאחיות ולאחים תנאי עבודה הולמים, להגדיל את כמות התקנים,

לשפר את תנאי עבודתם ורווחתם ולקדם את המעמד המקצועי של האחים והאחיות בישראל וזאת למען בריאותם

הפיזית והנפשית של אזרחי מדינת ישראל.

אני מבקש לאחל לכולכם חג שמח, המשך עשייה ברוכה, הגשמה מקצועית ואישית, ושפע של בריאות ושמחות.

לסיום גם עכשיו בעזה נמצאים חטופים חיים ומתים, ואני מבקש לשאת תפילה להשבת כולם במהרה לחיק

משפחותיהם, לחזרתם של כל חיילי צה"ל וכוחות הביטחון לביתם בשלום במהרה, ולהחלמתם המהירה והמלאה של

כל הפצועים - בגוף ובנפש.

שאול סקיף

יו"ר הסתדרות האחיות והאחים בישראל

אביבית זלמן

אני, אביבית זלמן, ראש צוות במחלקה פנימית ה' ואחות אחראית במחלקת השבים בבי"ח בילינסון. בדצמבר 2023 קיבלתי את הזכות להתמנות כאחות אחראית מחלקת השבים במרכז הרפואי בילינסון. עם כניסתי לתפקיד, הפכתי שותפה להקמת המחלקה, בניית תורת ההפעלה, גיוס והכשרת כוח האדם וטיפול בשבים. מאחורי מילים אלו מסתתר מסע מקצועי ואישי מופלא וחוויה יוצאת דופן של בניית מתאר עבודה חדש ובלתי ידוע, מתוך מטרה להיות מוכנים להתמודדות גם עם התסריטים שעליהם לא חשבנו. האתגרים המקצועיים, הנפשיים והאישיים מתקיימים לצד תחושת הזכות והשליחות האדירה. לאורך כל שנות הקריירה שלי כאחות הגאה בעשייתה המקצועית, אין ספק שמחלקת השבים מביאה את כל אותן תחושות לשיא חדש. יש הרבה רגעים שאקח איתי מהמחלקה, אך אבחר להמחיש זאת דווקא באמצעות צלילים ולא מראות: צליל המסוק. כאחות בבילינסון, התרגלתי מאז ה-7.10 לכך שצלילי המסוק מביאים איתם את מראות הפצועים ואבק המלחמה. צליל המסוקים של השבים והשבות באמת נשמע לי כצליל אחר, צליל של תקווה, של שירה. צלילים נוספים הם רגעי המפגש עם המשפחות. זזנו הצידה, אפשרנו פרטיות, אבל שמענו את קולות החיבוק, הבכי והשמחה. הרגשתי את ההתרגשות אפילו בכפות הרגליים והבנתי שזוהי מהותנו, לתת להם את המקום שלהם ולהיות שם כמעטפת. צליל אחרון הוא צלילי השיר "שיר ללא שם" ששר אביתר בנאי לשבים כיממה לאחר שובם. גם השיר וגם הסיפור המרגש שהם סיפרו על הקשר שלו לשבי שלהם, הביאו הבנה מעמיקה של מי שניצב מולי, מה הם עברו וכמה כוח יידרש על מנת להשלים את המסע. הרגע הזה חיזק בי גם את ההבנה שאני נמצאת במקום הנכון ואתן את כל כולי, אביבית האחות, אביבית האמא, אביבית הישראלית, כדי שיצליחו לחזור לחיים. "מי שבחר לעסוק במקצוע האחיות, צריך שתבער בו אש הנתינה האמיתית, זו שאינה מצפה לקבל. אחות מנהלת צריכה לתפוס את המחלקה כבית ואת עצמה כאמא, על כל המשתמע מכך. כאשר זו התפיסה - ניתן להוביל כל משימה בהצלחה". תפקידי כאחות אחראית של מחלקת השבים ימשך עד שאחרון החטופים ישוב אלינו. המחלקה ערוכה ומזומנה, וצוות האחיות ואנוכי מצפות לקבל את כולם לזרועותינו במהרה.

אודליה גלוברזון

שמי אודליה גלוברזון, אני אחות קהילה, מנהלת האחיות במרפאת כללית בקיבוץ שפיים. בשבת 7.10, התעוררנו למלחמה, אחרת ושונה מכל מה שהכרנו. בשעות הצהריים קיבלנו הודעות שהמלון שלנו בשפיים קולט משפחות מהעוטף, תושבים אשר ברחו והתפנו בכוחות עצמם. הרגשתי שאני חייבת לעשות משהו, לעזור היכן שאפשר. לבשתי את חלוק האחות הלבן שלי והלכתי למלון. הבנתי שאם אסתובב בין האנשים, יזהו אותי כגורם רפואי ויפנו אליי, וכך היה. אמא צעירה עם תינוק ששהו שעות רבות במס"ד, חששה שהתינוק התייבש, בחור צעיר שברח יחד מביתו בכפר עזה, פצוע בכפות הרגליים. טיפלתי, הרגעתי, והתחלתי לשמוע את הסיפורים... אוטובוסים החלו להגיע ובהם תושבים שפנו בחופזה, לעיתים רק עם הבגדים שעליהם, ללא ציוד בסיסי או תרופות. כשנכנסתי למתחם המלון היכה בי השקט, המלון מלא משפחות וילדים שזה עתה הגיעו, ושקט... ואז אמר לי אחד מהם את המשפט אשר נחקק בליבי: "כולם נטשו אותנו, אני מקווה שגם אתם לא תעזבו מהר מדי". משפט זה היה ועודנו, סמן דרך עבורי, אני כאן בשבילכם כל עוד שאתם צריכים.

כבר באותו יום התברר הצורך במתן שירות רפואי מסודר בתוך מתחם המלון, לשדר יציבות על מנת להחזיר לתושבים את תחושת הביטחון. בתוך שעות ספורות, הוקמה בחלקו האחורי של חדר האוכל של המלון, מרפאה מאובזרת על ידי כללית ועמותת נתן, אשר ניהלו אותה במשותף. המרפאה פעלה 7 ימים בשבוע 10-12 שעות ביום, בהתנדבות, על-ידי צוותים רפואיים ומתנדבים משפיים ומכל רחבי האזור.

דאגנו להביא הכול אל המטופלים, תרופות, חיסונים, בדיקות על-ידי מומחים ורופאים מקצועיים, רפואת שיניים והשלמת ציוד כגון משקפיים ומכשירי שמיעה, והענקנו שירות לחברי כל הקופות בכל הגילים. בצד הטיפול הפיזי, נדרשנו גם להיות אוזן קשבת לכאב שלא ניתן לתאר - נרצחים, נעדרים, חטופים. המרפאה הפכה לעוגן. המקום שבו המטופלים יכלו לבקש מרשם, לקבל טיפול רפואי, וגם לבכות. רגעים שלא יישכחו לעולם, מטופלת שביקשה צילומי שיניים של בתה שנעדרה - כדי לאפשר זיהוי, אנשים שנאלצו לבחור לאיזו הלוויה ללכת, דמענו ביחד עם המטופלים. בתוך כל הכאוס, החרדות והמצוקות, עבדנו במרפאה תוך הקפדה על איכות רפואית ועבודה על פי נהלים מקצועיים. הקדשנו תשומת לב מיוחדת לתחלואה כרונית ולקידום בריאות. בזכות פניה מהתושבים, אף הבאנו לשינוי בתפריט המלון למזון בריא יותר.

במרפאה שררה אווירה של נתינה מתוך אהבה, לתת כמה שיותר למי שאיבדו כל כך הרבה. אחרי מספר חודשים, המרפאה עברה למתחם הקבוע בתוך מרפאת שפיים, רבים מהמפונים נשארו באזור, והקשר נשמר, אישי ומיוחד, עד היום. אני ממשיכה לעבוד במרפאה, מלווה את השבים מהשבי, תומכת במשפחות, ומייחלת בכל ליבי לשובם של החטופים. אני מלאה תודה שניתנה לי הזכות הגדולה להיות חלק מהעשייה בתקופה כה קשה ומשמעותית. אני מבקשת להודות למנהלות ולמנהלים שלי בכללית אשר ראו בי ראווה לקבלת אות ההוקרה. אני מקבלת את האות בהתרגשות רבה ובענווה, בשם ציבור שלם של אחיות ואחים אשר פועלים יום-יום לחיזוק החברה הישראלית בשגרה ובחירום.

תודה מיוחדת למטופלים היקרים אשר נתנו לי את הזכות להקל ולו במעט את משאם הכבד, וכמובן למשפחתי היקרה והאהובה אשר אהבתם ממלאת אותי בכוחות. אסיים בתפילה לשובם במהרה של כל החטופים לחיק משפחותיהם.

אורנה צבי

שמי אורנה צבי, בת למרסל ושמואל בנימיני, ממקימי מושב תלמי ביל"ו שבנגב. נושאת את מורשתם של הוריי שעיצבו את דרכי להיות מי שאני כיום.

אני אחות במערכת הבריאות 37 שנים, מתוכן 34 שנים בתפקידי ניהול בכירים ובעלי השפעה. משנת 2018 מכהנת כמנהלת האחיות ומערך האיכות במרכז הרפואי וולפסון. בתפקידי זה אני נושאת באחריות מקצועית וניהולית ליישום טיפול ושירות איכותיים, בטוחים ואפקטיביים בשגרה ובחירום. הערכים המובילים אותי לאורך חיי המקצועיים והאישיים הם אהבת האדם, ערכות הדדית וציונות מעשית, ההבנה שכל אחד מאיתנו הוא עולם ומלואו, ושבידינו היכולת להשפיע, לתמוך ולשנות מציאות. בשנים האחרונות יזמתי והובלתי הקמת מעגלי ההשפעה - מודל ייחודי לחיזוק החוסן והמחויבות הארגונית של הצוותים, אשר הפך לרשת חברתית תומכת עבור מאות אנשי צוות, במיוחד נוכח אתגרי החירום מאז ה-7.10.

בנוסף, יזמתי מפגש הוקרה והצדעה לאחים. יות של המרכז הרפואי סורוקה - אשר עמדו בחזית הקליטה של פצועי העוסף, והפגינו אומץ, חמלה ומקצועיות במצבים הקשים ביותר. זאת מתוך תפיסת עולמי המדגישה חיזוק קהילתיות וחיבור בין אנשים מעוררי השראה. בהערכה עמוקה ובכבוד רב, אני מקדישה את אות ההוקרה לד"ר ענת אנגל ולבנה יואב - גיבור ישראל, לוחם בשריון, שנפצע באורח אנוש במהלך שירותו הקרבי במלחמת חרבות ברזל, תוך חתירה נחושה להגנת המולדת.

יואב לחם בגבורה בשדה הקרב והמשיך להילחם בכל שלבי המסע שלו, מרגע הפציעה ועד לצעדים הראשונים בדרך להחלמה. יואב מסמל תקווה לניצחון הרוח הישראלית, העיקשת, המאמינה, שמסרבת לוותר גם כשהגוף נפגע. זהו סיפור על גבורה לא רק בשדה הקרב, אלא גם בבית החולים, בלב המשפחה, ובנשמה הגדולה שלו.

ד"ר אנגל הפגינה תעצומות נפש מעוררות השראה. במסע המאתגר של יואב, היא הפכה לסמל של נחישות, אהבה ומסירות אין קץ. בזכות רוחה האיתנה, מקצועיותה ואמונתה הבלתי מעורערת, הובילה את בנה להישגים יוצאי דופן של החלמה וחזרה לחיים. מצדיעה לכם ומאחלת ימים שקטים וטובים יותר לכולנו.

אירית גולדשטיין

שמי אירית גולדשטיין, נשואה לשאול ואמא לשלושה ילדים - מור, יונתן ונעם. אני אחות מזה 35 שנה. את דרכי המקצועית התחלתי בשנת 1990 כאחות טיפול נמרץ בבית החולים כרמל, ומאז צברתי ניסיון מגוון ורחב בקהילה ובניהול.

כיום אני מכהנת כמנהלת האחיות במנהלת הגליל של מחוז צפון בשירותי בריאות כללית, שם אני אחראית על הובלת מערך האחיות בלמעלה מ-110 מרפאות הפרוסות בצפון הארץ - מהגליל העליון ועד עמק הירדן, ולמעלה מ-200 אחיות הפועלות במסירות יום-יום למען בריאות תושבי הצפון.

אני רואה בתפקידי שליחות של דאגה למטופלים ולקידום בריאות הקהילה, לצד הכשרה ופיתוח של האחיות והאחים בצפון. העשייה היומיומית כוללת תכנון, בקרה והובלת תהליכים קליניים וניהוליים, אבל לא פחות מכך - גם ליווי אישי ומקצועי של עשרות אחיות בשטח. עשייה זו, מקבלת משמעות עמוקה עוד יותר בימים של חוסר ודאות ובשעת משבר. ניהול עבודה לא רק הובלה - הוא הקשבה, הכלה ויצירת מרחב שבו כל אחות יכולה לצמוח, גם בתקופות הקשות ביותר.

אירועי ה-7 באוקטובר היכו בנו בעוצמה, כאזרחים וכאנשי מערכת הבריאות, והבנו שמערכת הבריאות בצפון חייבת להיערך במהירות.

בין הצעדים המרכזיים שנקטנו הייתה הובלה של פעילות לפינוי אוכלוסיות עם צרכים רפואיים מיוחדים. עשינו זאת תוך תיאום עם גורמים שונים, במטרה להבטיח שאף אחד לא יישאר מאחור. במקביל, נוצר קשר אישי עם כל האחיות הגרות באזורי קו העימות, לבירור מצבן ומצב משפחותיהן. ידעתי שבכדי להבטיח רצף טיפולי לאוכלוסייה, צריך קודם כל לחזק את הצוותים שלנו. בנוסף, פעלנו להקמה ולהפעלה של מענה רפואי למפונים שהתמקמו בבתי מלון בצפון, שנאלצו לעזוב את בתיהם באזורים מוכי לחימה. הצוותים שלנו ליווי נשים הרות, מטופלים עם מחלות כרוניות, קשישים, ילדים - ונתנו לא רק שירות רפואי, אלא גם תחושת ביטחון, אכפתיות ונוכחות.

בימים שבהם חוסר הוודאות, הפחד והכאב עטפו את המדינה כולה, בחרנו להיות שם. לתמוך, להכיל, ולחזק את המטופלים, את הצוותים, ואת עצמנו.

האות הזה הוא לא רק שלי, הוא של כל האחיות והאחים שפועלים בשטח גם כשהעולם רועד. אני גאה לייצג אותם כאן היום.

חוסן אמיתי נבנה מהשילוב שבין מקצועיות, רגישות ואחריות. זה מה שמאפשר לנו לעמוד יציב גם כשסביבנו העולם סוער.

אלכס פיכמן

שמי אלכסנדר פיכמן, מנהל האחיות ביחידה לטיפול נמרץ כללי במרכז הרפואי סורוקה. אני עומד בראש צוות מקצועי שפועל לילות כימים במטרה להציל חיים, לטפל, ללוות ולהיות נוכחים ברגעים המכריעים ביותר.

מאז השבעה באוקטובר, המחלקה שלנו הפכה לחזית הרפואית של המלחמה. טיפלנו בעשרות פצועים, חיילים, אזרחים וילדים.

בתוך כל אלה, גם הצוות שלנו נפגע. אחד מהרופאים הבכירים שלנו נפצע קשה בלחימה בעזה והגיע אלינו במסוק. טיפלנו בו, ליוונו אותו ואת משפחתו, כשאנחנו מעורבים רגשית ונפשנו סוערת. אחות ותיקה במחלקתנו הגיעה למשמרת ובזמן שטיפלה בחייל עם פציעת ראש, התבשרה טלפונית שבנה נפצע קשה מאוד בלחימה ומאושפז ביחידה לטיפול נמרץ בבית חולים במרכז הארץ. מתוך תעצומות נפש, היא המשיכה לטפל בחייל עד שהוחלפה ותוך שהיא מתמודדת בעצמה עם לבה השבור והדואג.

כצוות, חיבקנו והתמודדנו עם אחיות שלנו, שנותרו ללא בית ופונו לכל רחבי הארץ, ולמרות הקושי הקיצוני, המשיכו להגיע למשמרות ולטפל בפצועי המלחמה.

ראינו צמיחה מתוך שבר, חוזק שנולד מתוך כאב, ורוח שאינה נכנעת.

אני מאמין ש"גם בלב הסערה, אפשר לבחור להיות האור שמוביל קדימה".

זו לא רק סיסמה, זו המציאות שלנו.

את אות ההוקרה אני מקדיש לצוות טיפול נמרץ היקר שלי ולזכר הנפגעים באירועי 7 באוקטובר. עבורי, זו עדות לרוח האדם וליכולת שלנו לרפא, גם כשאנו עצמנו מדממים.

ד"ר בלה סביצקי

אני, ד"ר בלה סביצקי, מרצה בכירה בחוג לסיעוד במכללה האקדמית אשקלון. שכלתי את בני, רס"ל יונתן סביצקי, לוחם אגוז, שנפל ב-7.10.23 בקרב על מוצב כיסופים. עקב עיכוב בהודעה למשפחה, קצירת הזרע שבוצעה לבקשתי נכשלה.

מאז אותה שבת, בוצעו 219 קצירות זרע מחללי צה"ל - 80% מהן ביוזמת ההורים. המערכת יוצאת מתוך הנחה שכל גבר מעוניין בהמשכיות גם לאחר מותו - אך הנחה זו לא נבדקה. במחקר שיזמתי וערכתי יחד עם ד"ר רחל שוורצור ופרופ' טליה אלדר-גבע, נמצא כי 47% מהגברים מתנגדים לקצירה ביוזמת ההורים, ו-37% ביוזמת בת הזוג. 70% תומכים בתשואל מקדים שיבטא את רצונם.

לאור המחקר בחרתי לפעול ולקדם ביצוע תשואל מקדים של חיילים עם גיוסם לשירות סדיר או מילואים, על מנת להבטיח ביצוע קצירת זרע רק למי שהביע רצון לכך ולא (כמו שזה מתבצע היום) לכל מי שלגביו התקבלה בקשת ההורים/בת זוג, אך הסכמתו בעודו בחיים לתהליך לא התקבלה. מדובר בזכות לאוטונומיה רפרודוקטיבית, זכות להחליט על המשכיות גנטית.

כיום, קצירת זרע מתבצעת לאחר מסירת ההודעה למשפחה, מה שעלול לעכב תהליך שהזמן לביצועו קריטי. כמו כן, הורים ובנות זוג נדרשים לקבל החלטה קשה מיד עם קבלת הבשורה המרה, דבר שמקשה על העברת המידע ועל קבלת ההחלטה, המתקבלת תוך לחץ של זמן. תשואל מקדים יפתור גם את הקושי הזה וגם את הבעיה האתית של קצירה ללא הסכמת הנופל.

בפעולתי למען שינוי מדיניות אני מתבססת על מחקרי שבוצע וממצאיו תומכים בחובת התשואל המקדים של חיילים.

"כל שעלינו להחליט הוא מה לעשות עם הזמן שניתן לנו".

אובדן ילד הוא הכאב הקשה ביותר שאדם יכול לחוות במהלך חייו - אין בו שום דבר חיובי, ולא יכול להיות. עם זאת, מתוך ההתנסות האישית הקשה שעברתי, נחשפתי לאותם כשלים מערכתיים שאולי אפשר לתקן... למען בריאות הציבור ולמען אחרים.

אני מקדישה את הזכייה שלי באות הוקרה לבן שלי, יונתן סביצקי, אשר האיר לרבים בחייו והציל עשרות במוותו. יונתן היה לוחם וג'נטלמן, אבל מעל הכול - בן, אח ונכד אוהב ואהוב ובן זוג מדהים. אובדן קשה למשפחתנו ולאנושות.

ד"ר דוד אפלbaum

שמי דוד אפלbaum, בן 54, נשוי + 2, עליתי לישראל בגיל 21 מאזרבייג'ן במטרה מוצהרת לטפל ולגעת באנשים. בתחילה הוכשרתי כפרמדיק, בהמשך עשיתי הסבה למקצוע האקדמי והשלמתי את לימודי לתואר PhD.

אני עובד מזה 12 שנים כאח אחראי בחדר ניתוח באסותא באר שבע ומשרת נאמנה את תושבי הדרום מתוך תחושת מחויבות חברתית ושאיפה לסייע לתושבי המדינה. בנוסף, אני משרת באופן קבוע בשירות מילואים, ביחידת 669, כאח מוטס ופרמדיק.

ב-7.10, מתוך תחושת שותפות ואחריות, פניתי להנהלת בי"ח סורוקה והבנתי כי קיים צורך דחוף בצידוד לחדר ניתוח. פעלתי לקבל אישור מידי מהנהלת אסותא ויצאתי לדרך כשברכבי הפרטי ציוד רפואי רב לביה"ח. משם נסעתי להתייצב ביחידת 669. במהלך מלחמת "חרבות ברזל" שירתתי ביחידה ואני גאה בתרומתי הגדולה להצלת חיים בשדה הקרב, בפעילויות הרואיות בלב עזה, בטיסות מבצעיות, בזירות קרב קשות ומאתגרות.

באחד המקרים שזכורים לי במיוחד טיפלנו באינטנסיביות רבה בחייל עולה חדש, אולם לדאבון הלב החייל לא שרד. הרגשתי צורך לחלוק כבוד לחייל ולמשפחתו, נסעתי לצפון לפגוש את הוריו ולספר להם על רגעיו האחרונים של בנם. אביו של החייל הודה לי מכל הלב ואמר "נתת לי הזדמנות לגעת בבני בהיותו חי ולהיפרד ממנו".

מחווה מיוחדת זו משקפת את עבורי את ערכי האנושיות והמסירות על פיהם אני פועל וכל זאת מתוך תחושת זכות גדולה וכוונה טהורה להציל חיים.

אני מקדיש אות הוקרה זה לאבי ז"ל שהיה בשבילי דמות מופת ומצפן דרך לערכים שמלווים אותי. למשפחה המדהימה והתומכת שלי: לאימי, לאשתי, לבנותיי ולאחי לנשק מיחידה 669 - שבכל שלב בדרך היו שם בשבילי.

אני מאחל לכולנו שנזכור להעריך את הרגעים שמשאירים בנו חותם, ונמשיך לפעול באותה רוח נתינה, אכפתיות ואהבה, כדי להפוך את העולם למקום טוב יותר.

טלי פרי-גדלין

שמי טלי פרי-גדלין, בת 64, אחות בכללית מעל 40 שנים במגוון תפקידים. בשנים האחרונות אני מרכזת את נושא שעת חירום בחטיבת הקהילה במטה הכללית, במהלך התקופה האחרונה רצופת הטלטלות - מגפת הקורונה, אירועי השבעה באוקטובר ומלחמת חרבות ברזל. מוטת השליטה שלי היא מהצפון ועד הדרום על כל 1,500 המרפאות של הכללית בשיתופי פעולה הדוקים עם ממוני שע"ח מחוזיים. עם חזרתם של פדויי השבי לישראל, התבקשתי וקיבלתי על עצמי את הטיפול בהם ובבני משפחתם בכל הרמות. אנחנו דואגים שיקבלו מעטפת רחבה ודואגים לכל מחסורם הגופני, הסוציאלי והנפשי. לצורך תפקיד זה מונו בכללית צוותי אחיות שאחראיות על הטיפול בשבים, וביחד אנו זמינות עבורם 24/7 הלכה למעשה. בנוסף, בזמני הפנוי אני מתנדבת שנים רבות בהוסטל "נאות אביב" בהרצליה המשמש כמסגרת טיפולית-חינוכית לנערות במצוקה ובסיכון. בשבעה באוקטובר, נרצחה המדריכה דניאל כהן במסיבת הנובה. לדניאל ולי היו קשרים מיוחדים (מעבר לטיפול בנערות), כשהמייחד אותה היא העובדה שדניאל הייתה בעברה נערה בהוסטל, השתקמה, התגייסה לצבא ועם שחרורה חזרה לעבוד בהוסטל כמדריכה. אני מרגישה אמפתיה והזדהות מיוחדת עם נפגעי הטבח בכלל וה"נובה" בפרט ולכן הצטרפתי בתחושת שליחות למסע הטיפול והשיקום של החטופים ששבו ובני משפחותיהם. אני מודה לספי רויטבלט וריקי זטלנד מהנהלת האָחִיּוֹת בכללית ובחטיבת הקהילה שמצאו אותי ראויה לאות ההוקרה. אני מבקשת להקדיש את ההוקרה להוריי שרה ודני גדלין, לבעלי ארז ולבניי מתן, ניב ועידו. אני מאחלת לכולנו שנמשיך להיות בצד המסייע, החומל, העוזר ונמצא לכך את הכוחות בכל יום ושעה וכמובן ניחל לשובם של כל החטופים במהרה.

טל שתקני

שמי טל שתקני, ואני אחות מזה 36 שנים במרכז הרפואי לשיקום לוינשטיין מקבוצת כללית. מאז ומתמיד נמשכתי לעולם העיצוב, אך החיים הובילו אותי לייעוד שלי כאחות, במיוחד בתחום השיקום, מתוך סקרנות לגלות עולם פחות מוכר.

בתפקידי במערכת, אני מרכזת את תחום האיכות בעשור האחרון ומשלבת ידע וניסיון מקצועי עם יצירתיות. במסגרת זו אני מובילה צוותים רב-תחומיים לקידום בטיחות ואיכות הטיפול במטופלים.

בשנת 2023 יזמתי האקתון בנושא אופנה מותאמת למטופלים בתהליך שיקום. האירוע הוביל לפיתוח בגדים פונקציונליים למטופלים בשיקום עם פציעות שונות. בעקבות מלחמת "חרבות ברזל", הקמתי "בוטיק נייד" בשיתוף עם מעצבת שהשתתפה בהאקתון, להתאמת בגדים ייחודיים לנפגעי המלחמה ומטופלים אחרים.

משפט השראה שאני פועלת לאורו: "כי מה ששונה הוא שווה".

הדאגה היומיומית למטופלים יוצרת חוסן וביטחון, ומאפשרת להם להשתלב מחדש בקהילה. ומסר אישי: לכולם מגיע להיראות טוב ולהרגיש טוב.

השיקום הוא High Touch של ה-High Tech.

את ההוקרה אני מקדישה להורי, יוסי ז"ל ואתי פילובסקי שתיבדל לחיים ארוכים, שהנחילו לי ערכים של נתינה ואסתטיקה גם בזמנים קשים.

טליה סאלם

אני, טליה סאלם, בת 34, אחות מנהלת הטיפול במרפאת השבים בכרמי גת, שירותי בריאות כללית - מחוז דרום.

נשואה, אם לחמישה, תושבת מושב כרמי קטיף שבמועצה האזורית לכיש.

מזה 12 שנים אני אחות מן המניין ומעל לשנה אני מלווה את קהילת קיבוץ ניר עוז היקרה והכאובה. במהלך השנה האחרונה, ליוויתי את השבים מהשבי במעטפת אישית, רציפה וזמינה. תיאמתי ותכללתי את הטיפול בהם, ובחודשים האחרונים הייתי שותפה להקמת מרפאת השבים של שירותי בריאות כללית בקהילה - מתוך אמונה עמוקה בצורך להבטיח רצף טיפולי מיטבי לאורך זמן.

על פי מתווה ההפעלה של המרפאה, הכולל אנשי מקצוע ממגוון תחומים רפואיים, הוגדרתי כגורם המתכלל. בתפקידי זה אני מוודאת כי כל תוכנית שיקום, אשר גובשה לאחר שיח אישי, מעמיק ורגיש עם כל אחד ואחת מהשבים, תיושם במלואה.

המטרה שלי היא להיות עבורם כתובת אנושית: בית בטוח, סביבה תומכת ואוזן קשבת, ללא שיפוט, בלב פתוח ויד חומלת, על מנת לקדם את בריאותם ולהובילם אל חוסן אישי ובריאות מיטבית. יחד עם שותפיי לדרך, הפעלנו את שירותי המרפאה במלואם, פתחנו את הדלת ואת הלב, ואפשרנו לכל אחד ואחת לפנות בכל עת ולכל צורך.

להיות כתובת לשבים מהשבי - זו בשבילי שליחות עצומה.

בכל צעד ובכל פעולה אני חשה את חשיבות המענה הרפואי ככוח מרפא, מעניק תקווה, מסירות ואמון. אני מתכבדת לקבל את תעודת ההוקרה הזו בשם חברי קיבוץ ניר עוז המהווים פסיפס אנושי של חלוציות, תקומה וגבורה, שממנו אני לומדת בכל יום מחדש.

"לא עייפּי דרך כי אם מפלסי נתיב.."

יונה מיכל מורלי

שמי יונה מיכל מורלי. נשואה לזאביק ואמא לחמישה ילדים. עובדת כאחות ויועצת הנקה כ-10 שנים. בשנתיים האחרונות אני מנהלת האחיות במרפאה ראשונית של כללית, קריית מנחם בנתיבות. תפקידי כולל ליווי רפואי, רגשי וקהילתי מתוך היכרות עמוקה עם קהילת המרפאה וקהילת נתיבות. במרכז העשייה שלי עומדים האדם והקהילה. אני שואפת לראות את האדם מעבר למחלה - לזהות, לתמוך, לחבק ולהיות שם בדיוק כשצריך.

ב-7 באוקטובר התייצבתי לתמוך במפוני העוטף שפוני לנתיבות ברגעי האימה. בהמשך החלטנו להישאר בעיר כמשפחה, על אף שמרבית תושבי העיר התפנו. כך יכולנו לתמוך ולסייע לחיילים שהתייצבו בעיר ובסביבה, תוך המשך מתן שירות במרפאה תחת אזעקות וירי טילים. כאשר משפחות חזרו לעיר, יזמתי יחד עם נשים בנתיבות פעילויות תמיכה במשפחות המילואים. יוזמה שעלתה מתוך צורך והיכרות עם המשפחות היתה מתן חיסוני שפעת בבתי משפחות המילואים ובכך להקל עליהם. ההיענות היתה גדולה! תרומת הכליה שלי לילד בן 12 מהמגזר החרדי היתה המשך טבעי לעשייה ולחסד. ההחלטה התעצבה בזמנים קשים של המלחמה. במקום של חושך גדול - להוסיף רק אור וטוב.

אני מאמינה בחסד יומיומי ופשוט. ביציאה מאזור הנוחות. לפקוח עיניים ולהיות רגישים לסביבה שלנו. אני בטוחה שזה מה שיביא את העם והמדינה שלנו למקום טוב יותר.

אני מלאה הכרת הטוב בבחירתי לקבל אות הוקרה כאחות בישראל מנשיא המדינה. עבורי זו קריאה להמשך עשייה מתוך שליחות.

אני מקדישה את אות ההוקרה לבעלי ולילדים, שמאפשרים מרחב עשייה ופעילות. ולהורי היקרים איטה ומשה קווארט על שחינכו אותי לערכים אלו ומהווים עבורי אישיות לדוגמה כל חי.

יונינה קרמר

שמי יונינה קרמר, בת 45, אחות מוסמכת מזה 25 שנה, בוגרת קורסים על-בסיסים בטיפול נמרץ והדרכה קלינית. מזה חמש שנים אני עובדת כאחות במכון הגסטרו בבית החולים משגב לדך של קופת חולים מאוחדת. בעבר עבדתי כעשור כאחות אחראית מרפאה ראשונית. את המעבר לעבודה בקהילה עשיתי לאחר עשור של עבודה בבית חולים שערי צדק במחלקות קרדיולוגיה ויולדות.

בעבודתי אני מקפידה ללוות את המטופלים במסירות ובמקצועיות, תוך דגש על יחס אישי, רגישות והובלת תהליכי טיפול איכותיים. בתקופה האחרונה מילאתי, בנוסף לעבודתי, גם את מקומה של האחות האחראית במכון. מילוי מקומה של האחות האחראית היה בתקופה המורכבת והמאתגרת, במקביל לעבודה האינטנסיבית, לגידול ארבעה ילדים וההתמודדות עם שירות מילואים של בעלי מאז השעות המוקדמות של בוקר ה-7 באוקטובר.

מחוץ למסגרת המקצועית חשוב לי להתנדב ולתרום בדרכים שונות, בהן ארגון חברה קדישא ביישוב שלי - אפרת. עם פרוץ מלחמת חרבות ברזל בער בי הצורך למנף את חוזקותי ויכולותי ולתרום את חלקי במאמץ המלחמתי. לאחר תהליך קבלה ארוך, התגייסתי ליחידת מילואים האמונה על משימת ריכוז חללים. עשייה זו נולדה מתוך תחושת שליחות עמוקה ואמונה בכוחו של החסד האנושי דווקא בשעות הקשות ביותר.

אני מאמינה שאם זכית ביכולת, במסוגלות או בהזדמנות לעשות שינוי - אל תחכה, קום ופעל!

אל תחכה שמישהו אחר ירים את הכפפה. ייתכן שאתה בדיוק האדם שנשלח לרגע הזה, למקום הזה, למשימה הזאת.

אני מבקשת להקדיש אות הוקרה זה בראש ובראשונה לאלו שמסרו את חייהם למען העם והמדינה - זכרם מלווה אותנו תמיד.

לצד זאת, אני מצדיעה לאחינו שנפגעו בגופם או בנפשם במהלך שירותם ולמען כולנו. פועלם, מסירותם והקרבתם הם שמאפשרים לנו להמשיך לחיות, לפעול, לתרום ולחלום.

בזכותם אנחנו כאן.

אני נושאת תפילה שאהיה ראויה לזכות ולכבוד של חיים בקרבכם של גיבורי ישראל בני זמננו.

לאה אלימלך

שמי לאה אלימלך, נשואה ואמא גאה לשלושה ילדים. אני אחות מזה 25 שנה, מתוכן שש שנים בתפקיד אחות אחראית במחלקת מונשמים כרונית במרכז הרפואי גריאטרי-שיקומי הרצפלד של שירותי בריאות כללית.

במהלך השנים ליוויתי מטופלים ובני משפחותיהם ברגעים המורכבים והעדינים ביותר, תוך מסירות, הקשבה ואהבה למקצוע.

בתקופת מלחמת חרבות ברזל, עת המתח והחרדה גאו, הרגשתי צורך עמוק לתמוך גם בעמיתי לצוות הרפואי. ביוזמה אישית ובשיתוף הצוותים, פתחתי בית קפה חברתי קטן בתוך בית החולים: "הקפה של לאה" - מרחב חמים וביתי, שבו יכלו אנשי הצוות לעצור לרגע, לשנות קפה ומאפה, לשוחח, לשחרר מתחים ולמצוא מעט נחמה ואנרגיה להמשך המשמרת.

היוזמה הזו נולדה מתוך הבנה שצוותים רפואיים, הנמצאים בחזית הטיפול, זקוקים גם הם לחיבוק ולמשענת, במיוחד בזמנים מאתגרים כל כך.

אני גאה בעשייה שלי, בצוות המסור שאיתי, וביכולת להעניק לא רק טיפול רפואי, אלא גם תמיכה אנושית וחום למטופלים וגם לעמיתים.

מאחלת לכולנו שנמשיך לפעול מתוך שליחות, חמלה ואחדות, ו שנמצא תמיד את הכוחות להאיר ולהקל, גם בימים החשוכים ביותר.

אני מודה למנהלת האגף במרכז הרפואי הגריאטרי הרצפלד, הגב' דורית כהן ולאחות הראשית הארצית על שמצאו אותי ואת פועלי ראויים להערכה ולקבל הוקרה בבית הנשיא במעמד מכובד זה.

אני מבקשת להקדיש את הוקרה זה לבעלי אילן, לילדי שרון, לירון, יניב, להוריי ולצוות מחלקת מונשמים אותו אני מנהלת.

מוחמד אבו מוך

שמי מוחמד אבו מוך, בן 37, אני אח אחראי של מחלקת נוער סגורה ד', במרכז לבריאות הנפש גהה, אח מומחה קליני בפסיכיאטריה של הילד והמבוגר הנני בעל הכשרות קליניות וניסיון טיפול במצבי טראומה ובנוסף מטפל במרפאות החוץ במרכז הרפואי גהה באמצעות טיפול התנהגותי-קוגניטיבי.

בחרתי להיות אח במחלקה מתוך תחושת שליחות עמוקה ומתוך היכולת לגעת בנפש האדם ולסייע לאנשים ברגעים החשוכים ביותר של חייהם. כל יום במחלקה הוא אתגר, אך גם שליחות.

אני מאמין שבזכות מבט אוהד, שיחה בגובה העיניים וליווי קשוב ואכפתי, אני מצליח יחד איתם, לצאת לדרך חדשה.

האסון של מג'דל שמש מהדהד בי באופן אישי ומקצועי. באותו אירוע שמעתי על מחסור באנשי מקצוע עם ידע וניסיון וכמה המצב קשה.

מנהל בית חולים ומנהלת האחיות סייעו על מנת לקדם, לסייע ולאפשר את נסיעתנו. גייסנו עוד צוות ויצאנו לדרך עם חיוך ענק, טיפלנו ותמכנו בכל מי שהיה זקוק.

כבן למגזר הערבי-מוסלמי וכאיש מקצוע, חשוב לי להוות לדוגמה לשילוב, לשוויון ולמתן שירות איכותי לכל אדם באשר הוא.

אני מודה לצוות הנהלת האחיות בגהה ולאחות הראשית הארצית של הכללית על שמצאו אותי כמתאים לכבוד זה.

אני מבקש להקדיש אות הוקרה זה לילדי מג'דל שמש ולמשפחותיהם, לאשתי אסיל, לבני אדם, לבתי מלך ולצוות המחלקה אותו אני מנהל ועובד, במרכז לבריאות הנפש גהה.

פרופ' מיכל יצחקי

שמי פרופ' מיכל יצחקי, בת 50. אני מכהנת כראש החוג למדעי האחיית בבית הספר למקצועות הבריאות, בפקולטה למדעי הרפואה והבריאות באוניברסיטת תל אביב. אני האחות המוסמכת הראשונה בישראל שסיימה את התואר השלישי במסגרת המסלול הישיר לדוקטורט, אותו למדתי בחוג למדעי האחיית באוניברסיטת תל אביב. את לימודי הפוסט דוקטורט ערכתי באוניברסיטת בר אילן.

אני מובילה מחקרים בתחום החוסן האישי, הצוותי, הקהילתי והארגוני. פיתחתי שאלון ייחודי לבחינת חוסן צוותי בקרב אחים ואחיות, שזכה לעניין בינלאומי רחב. השאלון משמש כיום כבסיס לפיתוח שיטות יישומיות לחיזוק חוסנם של צוותי רפואה במצבי חירום ומשבר, במגיפות ובמלחמות. אני גאה להנחות סטודנטים לתארים מתקדמים ולטפח שיתופי פעולה מחקריים עם אחים ואחיות מרחבי הארץ והעולם. פרסמתי עשרות מאמרים מדעיים בעיתונות מקצועית מובילה ומחקריי הוצגו בכנסים ארציים ובינלאומיים יוקרתיים. ייחודיות מחקריי טמונה במיפוי אזורי קושי תובעניים, המאתגרים מטפלים ומטופלים, זיהוי מקורות כוח כיחידים וכקבוצה והבנת תהליכי צמיחה ממשבר. מעבר למחקר תיאורטי, חשוב עבורי להביא את תוצרי מחקריי ליישום בשטח, בתוכניות הכשרה ובהתערבויות המסייעות למטפלים ולמטופלים להתמודד עם אתגרי היומיום ולחזק את חוסנם האישי והצוותי.

אני מייצגת את האחיות במדינת ישראל בקהילות חוקרים בינלאומיות, כחברה במרכז המחקר הבינלאומי לחקר החוסן ResWell וכמנהלת קבוצת Caring Science International Collaborative. לנגד עיני עומדת החשיבות שבהעצמת מקצוע האחיית ותרומתו לחוסן החברתי. אני מודה לפרופ' צביה בר נוי, ראש בית הספר למקצועות הבריאות באוניברסיטת תל אביב, למנהל האחיית ולאחות הראשית הארצית על שראו בי ראוייה לכבוד זה. אני מבקשת להקדיש את הוקרה זה לבעלי אמיר, לשלושת בניי: רז, עמרי ועידן, להורי פרופ' עמי ובת-עמי בן אמוץ ולחמי ישראל יצחקי ז"ל.

אני מקדישה את הוקרה זה גם לסטודנטים הבוחרים ללמוד להיות אחים ואחיות ולסגל המינהלי והאקדמי, אשר מובילים ביחד את החוג למדעי האחיית באוניברסיטת תל אביב למצוינות ולחזון של עשייה מקצועית ומשמעותית.

מלי זנדר

שמי מלי זנדר נשואה לעמית, אמא לחן, גל, יובל ונועה, עובדת במרכז הרפואי תל השומר ע"ש שיבא מזה כ-40 שנה. במהלך שנות עבודתי התפתחתי אישית ומקצועית. לאורך השנים הובלתי צוותים ומחלקות למציגות, תהליכים שכללו שימור צוותים מקצועיים איכותיים והכי חשוב - אנושיים, תוך כדי התאמה לתקופה: מלחמות, מבצעים, מגיפות, טיפול באוכלוסיות רגישות ולאחרונה האסון הגדול בתולדות המדינה.

ב-7.10.23, בתי הצעירה השתתפה בפסטיבל הנובה, בשעה 06:29, כשהתחיל מטח הרקטות על ישראל, נועה בתי מיהרה להסתתר במיגונית ברעים. שוחחתי איתה והיא אף שלחה לי תמונה מרגיעה מתוך המיגונית. במקביל, קיבלתי התראות על אר"ן ממקום עבודתי בית חולים שיבא. ברגע זה החלטתי ללכת לעבודתי. הודעתי לבעלי: "אני אלך לעשות טוב, בתקווה שהטוב יגיע גם אלינו".

לדאבוני, בשעה 11:18 התבשרתי כי חרב עלינו עולמנו. 6 ימים היינו בחוסר ודאות ורק ביום השישי, התקבלה הבשורה המרה שגופת בתי זוהתה. מתוך הכאב והעצב, יומיים אחרי סיום השבעה החלטתי כי המקום הנכון לי הוא לחזור לעבודתי בבית החולים, המקום אשר ראיתי בו עוגן של יציבות וחוסן. חזרתי לבית חולים, שהפך לאחד העמוסים והפעילים במלחמה, מלא בפצועים, חיילי צה"ל ונפגעי הנובה. חזרתי למקום עבודתי עבור העובדים שלי ועל מנת לעשות את מה שאני הכי טובה בו. בחודש נובמבר יצאה לפועל עסקת החטופים הראשונה שבמסגרתה החלו להגיע בפעימות ילדים, נשים ומבוגרות. כחלק מהנהלת בית החולים וכמנהלת החטיבה הפנימית שטיפלה בהם, הייתי בין אנשי הטיפול שפגשו בהם לראשונה, שוחחו איתם וליוו אותם. זה ריגש אותי וגרם לי אולי לראשונה לחייך מכל הלב. זאת הייתה התקווה שלי, שלפחות מי שיכול להתאחד עם המשפחה שלו, יזכה לעשות זאת. לאורך כל התקופה הקפדתי להפריד בין הסיפור האישי למקצועי והייתי שם 100% עבורם. בכל ה"פעילות", מבצעי חילוץ והעסקה הנוספת, כל מפגש עם השבים זו התרגשות כאילו זו הפעם הראשונה ומכאן אני קוראת להשבתם עד אחרון החטופים.

השבתם של כל החטופים יהווה מרפא עבורי ועבור משפחתי. אני מודה לד"ר עמיר גרינברג, מנהל מערך האחיות וסמנכ"ל הפעלה בבית החולים שיבא, ולצוות ההנהלה על שהאמינו בי ותמכו בי לאורך כל הדרך. אני מבקשת להקדיש את אות ההוקרה לבתי נועה זנדר הי"ד, שנמשיך להפיץ את אורה, לבחור בחיים ולעשות רק טוב.

נדב פרץ

אני נדב פרץ, מנהל היחידה לניהול סיכונים ובטיחות המטופל, בית החולים הציבורי אסותא אשדוד, חבר קיבוץ נחל עוז ומנהל הצמיחה הדמוגרפית בקיבוץ.

מוביל יוזמות לשיפור בטיחות המטופל, עורך תחקירי אירועים וניתוח סיכונים, מדריך ומטמיע לקחים בקרב הצוותים. מהווה כתובת להתייעצויות כמומחה תוכן בנושאי בטיחות וניהול סיכונים. תפקידי הקודם היה אח כללי בבית החולים בהנהלת האחיות.

בבוקר ה-7.10.23 יום שמחתנו (חג הקיבוץ) הפך ליום אסוננו, כשהתעוררתי לחלום בלהות כשבשיאו מחבלים נכנסו דרך חלון המטבח לביתי. הקהילה הקטנה שלי נפגעה אנושות, החוסן הקהילתי והאישי התרסק.

בתאריך 8.10 התנדבתי לשמש כ"קצין הנפגעים" של הקיבוץ ולתכלל את הממשקים בין משפחות הנעדרים, החטופים והנרצחים לגורמים המטפלים. בישרתי בשורות מרות, ליוויתי בזיהוי והלוויות, סייעתי באיסוף והחזרת פריטים למשפחות מזירות הרצח. התנדבתי לתפקיד מתוך ההבנה כי הניסיון שצברתי בבית החולים, יאפשר לי לסייע בשיקום החוסן הקהילתי.

על החוסן האישי שלי שמרתי בזכות ליווי הדוק מבית החולים. הרגשתי שכולם שם עבורי, מנהלים ועובדים. לא אשכח את חוברת הברכות לחנוכה שילדי עובדי בית החולים כתבו לי ולקהילתי.

"לא כוח המכה קובע אלא כוח ההתאוששות" - משפט המבטא את החוסן הקהילתי שלנו. עוד נשוב לשדות ולקיבוץ, נשקם את הרוח וניישב מחדש.

הלואי שנשכיל כמדינה לנהוג בדו-קיום כמו במערכת הבריאות הישראלית. יהודים וערבים זה לצד זה, תוך הדגשת ערכי סבלנות, שוויון ושותפות, למען מטרה משותפת: עתידה של מדינת ישראל.

אני מקדיש את הפרס לחבריי שנרצחו ונפלו בקרב על הגנת נחל עוז ולקהילה היקרה שלי, מהשבר עוד נצמח.

סמדר אוקמפו

שמי סמדר אוקמפו, מרכזת תחום בכירה טכנולוגיה וחדשנות במרכז הרפואי לגליל. אני אם גאה ללוחם פגוע ראש ומייסדת קהילת "לתת בראש", קהילת נפגעי הראש של מלחמת חרבות ברזל. מעל 300 חברי קהילה רבים מדי, שקופים מדי, שנותרו בחיים וזקוקים ליותר מכך. ברגע אחד, אירוע טקטוני שינה את חיי.

עוז שלי, גיבור המערכה ומחולל השינוי, נפצע באורח אנוש בחאן יונס. עוז נפגע בראשו ונותר בחיים בזכות רפואת שטח מתקדמת. כאשר ה"אנוש האנושי" שלי עבר לשיקום, מיד הבנתי כי מחסור בשעות שיקום, היעדר מנהל מקרה רפואי לנפגעי טראומה רב-מערכתית וללא שילוב טכנולוגיה בשיקום לדור הלוחמים צעיר, יובילו לבעיה. ישנו צורך מהותי בשינוי, בשיקום מתקדם והוליסטי המותאם לצרכי הפצועים והמשפחות. "לתת בראש" היא רפורמה המתרחשת באגף השיקום ובחברה כאן ועכשיו.

זהו בית תומך לפגועי הראש ומשפחותיהם ופלטפורמה לכל אלה שאינם יכולים לדבר את עצמם וזכות לבנות עבורם מסלולים מותאמים באקדמיה ובעולמות התעסוקה.

אנו פועלים לשיקום מתקדם המנוהל על ידי מנהל מקרה המאפשר למשפחות חופש מהתמודדות עם ניהול התיק הרפואי של הפצוע ותגבור שעות שיקום במסגרות חוץ שיקומיות. גשר לחדשנות ולמחקר בתחום שיקום המוח משלבי הטיפול המוקדמים.

"לתת בראש" יוצרת רשת קשרים עם צה"ל, אגף השיקום, מפא"ת, ארגון נכי צה"ל, הג'וינט, פעילי ציבור ועולמות התקשורת - במטרה אחת: להביא לתודעה ציבורית כי קיימים לוחמים שיתמודדו עם תהליך השיקום כל חייהם וכי המחירים ששילמו אותנו כחברה אחראית להשתנות למענם, לשלבם באופן ראוי ומכבד כאחד האדם. ללמוד את שפת ההנגשה הקוגניטיבית ולאמצה בכל מוסד ציבורי, אקדמי ותעסוקתי.

משפט שמלווה אותי מאז פציעתו של עוז היא על היכולת לצמוח מתוך משבר - הריפוי באמת מתחיל כשמתחילים לטפל באחרים, זוהי מהות האחיות.

"לתת בראש" היא הסיפור שלנו ושל החברה הישראלית כולה.

אני רוצה להקדיש את אות ההוקרה למשפחתי, העוגן האיתן שלי בלב הסערה ולמרכז הרפואי לגליל, הנמל הבטוח שאליו שבתי כשהסערה שככה.

סמדר ורד

שמי סמדר ורד, בת 53, נשואה לעופר ואמא לסתיו, טליה, לבנה ומילכה.

אני עובדת במרכז הרפואי שמיר כ-32 שנים. רוב השנים כאחות וכמנהלת במחלקה פנימית, בהמשך כמרכזת חטיבה וב-5 השנים האחרונות בתפקיד סגנית מנהלת האחיות ואחראית על המשאב האנושי באחיות בארגון. שגרת היום שלי כוללת את הטיפול במעגל חיי העובד בארגון - מתהליכי הקליטה, דרך השתלבות והתפתחות מקצועית ועד סיום עבודתו.

המשאב האנושי היה בעיניי, מאז ומעולם, המשאב החשוב והמשמעותי ביותר שלנו. הטכנולוגיה המתקדמת הצליחה למצוא חלופות להרבה מהעשייה בתחומי הסיעוד והרפואה השונים, אבל עוד לא נמצאה הטכנולוגיה שתחליף את הרגש האנושי ואת החמלה. בעיניי, ההשקעה במשאב האנושי מניבה רווח כפול. האחד - העצמת העובד, היכולת לראות אותו, את צרכיו האישיים והמקצועיים, את שאיפותיו וחלומותיו ולאפשר לו את התנאים הטובים ביותר להגשים אותם ולהתפתח. והשני - הערך המוסף, הזכייה באיש מקצוע מסור ומחויב שמסוגל לראות את צרכי האחר, לטפל ולחמול.

מתוך אמונה זו ראיתי בשימור חוסנם של העובדים חלק בלתי נפרד מתפקידי. עם פרוץ מלחמת חרבות ברזל הובלתי הקמת מרכז חוסן לעובדים. באמצעות מתנדבים מתחומים שונים של רפואת הגוף והנפש, יצרנו מרחב נשימה לצוותים, שהגיעו אליו להפוגות קצרות במהלך המשמרת.

במקביל, הייתי שותפה להקמת צוות חוסן מוסדי, מתוך הבנה שנושא זה חייב לקבל התייחסות מיוחדת ברמה הארגונית, ולחלחל לשגרת הניהול של כל אחד ואחת מהמנהלים בארגון.

בנינו והטמענו תוכנית ממוקדת חוסן בכל תוכניות ההכשרה של מערך האחיות, הוספנו להגדרות התפקיד של המנהלים במערך האחיות מדדי חוסן, ובנינו "דשבורד" ניהולי לכל מנהל שבאמצעותו נוכל יחד להעריך הצלחה.

בשיתוף משתלמים בתוכנית מנהיגות צעירה, פיתחנו מפת התפתחות אישית לכל עובד, יצרנו קלפי שיח לעידוד שיח רגשי במחלקות ובנינו תוכנית העצמה מיוחדת לכוחות עזר.

בשנתיים אלה שיח החוסן הפך שגור יותר, ישנה מודעות ועשייה בתחום בכל המחלקות, ובהחלטות ניהוליות נבחנת גם ההשפעה על העובדים ועל חוסנם.

אני מודה למשפחתי שמדי יום מעניקה לי את החוסן האישי שלי, לד"ר עידית סגל שותפתי למסע, לצוות החוסן שלנו ולמירי אברהם - המנהלת שלי, שמאמינה בי ומעניקה לי חופש לפעול לצד שותפות אמיתית.

סמר אברהמים

אני סמר אברהמים, אמא גאה לשני זוגות תאומים, אחות מוסמכת, מנהלת, חוקרת, מרצה ופסיכותרפיסטית אשר הקדישה את חייה לטיפול, להובלה ולחינוך בתחום האחיזה. דרכי המקצועית התחילה לפני יותר משני עשורים, ומאז פעלתי רבות למען קידום בריאות האישה, העלאת המודעות למניעה ואבחון מוקדם של סרטן השד וכן לשיפור תהליכים סיעודיים בבתי חולים גריאטריים ובקהילה.

השנה החולפת הייתה מהקשות והמשמעותיות בחיי המקצועיים. שילבתי בין שני תפקידים מרכזיים - מחד, ניהול המיזם שלי שקראתי לו "אופק רם", למתן עזרה וטיפול פסיכותרפי לנפגעי טראומה מהמלחמה, נפגעי חרדה ומפונים ומאידך, ניהול בית האבות בית הזית עמל הולדנג'ס בקיבוץ שמרת. בזמן המלחמה מצאתי את עצמי בחזית אזרחית לא פחות קריטית מזו הצבאית - למען המטופלים והעובדים כאחד. עסקתי בקליטת קשישים מפונים חסרי ישע, לעיתים ללא תרופות, ללא מידע רפואי ולפעמים ללא משפחה. נאלצנו להפוך מרחבים מוגנים לבית אבות תת-קרקעי, לייצר תחושת ביטחון ולדאוג לכל פרט כדי להבטיח את שלומם הפיזי והנפשי של המטופלים והצוותים.

תמיד צחקתי שאני "סמל ראשון" - סמ"ר שלא שירתה בצבא, אך בשנה החולפת שירתתי וזכיתי בתואר הזה והענקתי אותו לעצמי. במלחמה הזו לא החזקתי נשק, אבל הייתי חמושה במסירות, נחישות ואחריות כלפי אזרחי המדינה, תוך מתן טיפול מציל חיים לאלה שנשכחו לעיתים בין המערכות. "החיים הם 10% מה שקורה לנו ו-90% איך אנחנו מגיבים לכך" (הכומר צ'ארלס סווינדול). במהלך חיי למדתי שהכוח האמיתי טמון ביכולת לקום, להילחם, להוביל וליצור שינוי - עבור עצמנו ועבור הסובבים אותנו.

את אות ההוקרה הזה אני מקדישה לזכרו של סרן איתי מאור ז"ל, לוחם אמיץ שנפל בקרב בנתיב העשרה בשביעי לאוקטובר. איתי הוא בנו של אילן מאור, עמיתי לעבודה ואדם יקר, אשר יחד עם משפחתו מהווה מופת לחוסן נפשי, לעשייה מתוך כאב ולהפיכת השכול לקריאה לחיים עם משמעות. אני גם מקדישה את ההוקרה הזו לזכרם של רס"ב גיא עידן וסמל עידו בן צבי מקיבוץ שמרת, שנפלו במלחמה באותו יום (25.10.24). רס"ב גיא, ששימש כרכז הביטחון של קיבוץ שמרת, נפל בלבנון, וסמל עידו, שגדל בבית האבות שלנו, נפל בעזה. שניהם היו חלק בלתי נפרד מהקהילה שלנו ואותם אנו זוכרים באהבה ובכבוד.

תודתי העמוקה נתונה לרשת עמל ומעבר, אשר עומדת מאחוריי ופועלת עמי כתף אל כתף לקידום השירות, הטיפול והעשייה האנושית - ברוח אמון, שותפות ודחיפה מתמדת קדימה. כמו כן, אני מודה למשפחתי האהובה, שעמדה לצדי לאורך כל הדרך, ולכל אותם מטופלים ומשפחותיהם שהעניקו לי משמעות ונתנו לי השראה להמשיך בעשייה.

עידית וולף

שמי עידית וולף, בת 51, עובדת במאוחדת מזה 17 שנה ובשנים האחרונות כאחות מומחית בגריאטריה במרפאה בירושלים וכרכזת תחום גריאטריה באגף האחיות ובמנהל לאזרחים ותיקים. שילוב התפקידים מאפשר לי להשפיע בכל יום - הן ברמת הפרט, במפגש עם המטופלים והן ברמת הכלל, בהובלת תהליכים מקצועיים רוחביים.

במרפאה, אני פוגשת מטופלים במצבי בריאות שונים, אחת מהן היא אישה בת 78 שסבלה מהפרעות שינה, ירידה תפקודית ומצב רוח ירוד. בהערכה הגריאטרית זיהיתי שילוב של בעיות רפואיות - חוסר איזון רמות סוכר ולחץ דם, טיפול תרופתי לא מותאם ותזונה לקויה לצד קושי רגשי וחברתי. נבנתה תוכנית טיפול מותאמת אישית בתהליך טיפולי שאפשר בניית אמון אישי ומקצועי והביא לשיפור במצבה הרפואי והנפשי.

עבורי, זו הרבה יותר מעבודה - זו שליחות. עם הסמכויות המורחבות כאחות מומחית, אני מממשת זאת בצורה מקצועית ומשפיעה יותר.

מעבר לטיפול הפרטני, אני גאה להוביל תהליכים מערכתיים של פיתוח תכנים קליניים, הכשרות לאחיות, תוכניות חדשניות כמו "גשר לבריאות" וקורס ארצי ייחודי ראשון מסוגו לאחיות מומחיות בגריאטריה. במטרה לקדם ידע מקצועי ופיתוח מענים מותאמים להזדקנות האוכלוסייה.

אני מודה להגר וקסלר, האחות הארצית של מאוחדת ולישי קום, ראש המנהל לאזרחים ותיקים, על התמיכה וההובלה בתהליכי עבודה ושיתופי פעולה במאוחדת ומחוצה לה.

תודה לצוות האחיות במטה ובמחוזות מאוחדת על עשייה משותפת.

אוהבת ומודה למשפחתי היקרה - קרן, הילה ורועי על ההבנה והאהבה שנותנים לי את הכוח להמשיך. מאחלת שנמשיך לפעול באחדות, בכבוד הדדי ובמקצועיות למען האזרחים הוותיקים ובריאותם כדי להבטיח הזדקנות מיטבית.

אות הוקרה זה מוקדש לזכרה של אחותי בנשמה ואחותי למקצוע, שרה מהרט-ברוך ז"ל, אחות מקצועית ומסורה מביה"ח "מאיר", שנהרגה בתאונת דרכים טרגית בשנת 2022 והשאירה אחריה חלל גדול למשפחתה, לחבריה ולמטופלים הרבים שאותם ליוותה בשנים הרבות בהן עבדה.

ענר קלי

שמי ענר קלי, אני בת 53, עובדת כאחות כ-30 שנה במרכז הרפואי "בני ציון", מרביתן בטיפול נמרץ כללי.

אני אחות אחראית של יחידת ריאות, יחידה שמעניקה מגוון שירותים לחולים מאושפדים ואלקטיביים עם מחלות ריאה.

ההתמחות שלי בתחום הריאות הושפעה מכך שמילדות סבלתי מאסתמה וקשיים בנשימה. חוויות אלה נטעו בי רגישות ורצון לסייע לאנשים שמתמודדים עם מצוקות נשימתיות.

במהלך השנים העמקתי בקשר גוף-נפש, הבנה שהובילה אותי ליזום, בביה"ח ובקהילה, קבוצות תמיכה למטופלים וימי מודעות למחלות ריאה ולנזקי העישון. במפגשים אלה ניתן ידע, לצד הקשבה, אמפתיה וויסות רגשי.

עם תחילתה של המלחמה והעלייה בצרכי הצוות הרפואי בעוגן רגשי, קיימתי עבורם מפגשים בהם התאפשר, במרחב בטוח, לשתף ולהיות ביחד.

מתוך אמונתי בחיבור בין הגוף לנפש, פניתי ללימודי יוגה, פתחתי סטודיו עצמאי והכנסתי את היוגה גם לתוך בית החולים.

אני מעבירה שיעורי יוגה לעובדי ביה"ח במטרה לסייע בשחיקה, לחץ ומתח ולאפשר מרחב של נשימה, רוגע וריפוי גם בתוך סביבה רפואית לחוצה.

במהלך המלחמה, העברתי שיעורי יוגה לחיילים בתהליכי שיקום. שם ראיתי, הלכה למעשה, את כוחה של התנועה, הנשימה והמודעות לחולל ריפוי, גם כשנדמה שאין כוחות.

לאורך כל הדרך אני מונחית על ידי ערכים של חמלה, הקשבה ונוכחות ומאמינה שכל אדם זקוק למרחב בו יוכל להרגיש, להרפות ולנשום.

תודה על ההוקרה. שינוי מתחיל באנשים שמאמינים בו.

ענת אכסנפלד

שמי ענת אכסנפלד, אחות מזה 27 שנים בתחום האונקולוגיה, הנפרולוגיה וטיפול תומך. כיום אני אחות מחוזית מרכזת תחום הוספיס בית, מונשמים וילדים מורכבים ביחידה לטיפול בית, מכבי מחוז מרכז. אני מנהלת את תחום הטיפול התומך, על כל הרצף הטיפולי במסגרת הקהילה. אני עוסקת בניהול הטיפול במטופלים מורכבים, מטופלים מונשמים, ילדים מורכבים ובני משפחותיהם, מקפידה על מתן טיפול איכותי מקצועי וחומל בשיתוף פעולה עם צוותים רב מקצועיים ביחידה. חלק נכבד מהעשייה ומעבודתי עוסק בקשרים טיפוליים, במפגש עם אנשים במצבים מורכבים הסובלים ממחלות קשות המאיימות על חייהם. במפגשים אלו אני מקפידה על הכלה ושימור מסר של תקווה.

מזה שנה וחצי אני מלווה פדויי שבי מטעם משרד הבריאות ומטה מכבי, שליחות שהחלה בנובמבר 2023 וממשיכה מעבר לתפקיד והמחוז. אני נמצאת בזמינות מלאה עבורם, אני מאמינה כי קשר מבוסס על אמון, לא נגמר בגבול הגדרה.

בתהליך ליווי פדויי שבי נתקלתי בקשיים שלא הכרתי בעבר, נדרשתי לעיקשות, נוכחות והתמדה באופן לא מתפשר מול אנשים ששבו מתנאי שבי קשים ולא אנושיים. אנשים אלו חשו חדירה לפרטיותם, איבוד האוטונומיה וצלם אנוש ונדרש מאמץ עליון לזכות באמונם, כפי שאמרה לי פדויית שבי עימה אני מקיימת קשר ארוך: "הצלחת להחזיר לי את האמון באנשים".

אני עומדת כאן היום, מוקפת באור ובהוקרה, אבל בליבי, קולם של אלו שאינם נשמעים. אנשים אמיצים שחיים יום-יום עם כאב בלתי נראה, עם סערות פנימיות שאין להן שם, ועם תחושות בידוד שאין לה מילים. עבורי, זוהי שליחות מעורר השראה.

המטופלים, המטופלות והמשפחות הנותנים בי אמונם, פותחים בפניי את דלת עולמם. תודה לכל אחד ואחת שאפשרו לי להקל ולו במעט, להקשיב להיטיב ולהקל בשלומות. הזכות להיות חלק מהדרך, להקשיב, להקל לתת תקווה, אתם מקור ההשראה. אני מקדישה את אות ההוקרה הזה לאלו ששרדו את התופת, אלו שמצאו את קולם ואלו שנשארו בשתיקה, אלו הנאבקים כדי לשמור על עצמם, על משפחתם, על כל פיסת תקווה קטנה, הלוואי וימצאו מזור.

כשליחת הרבי, אני נושאת את מילותיו מאלול תשל"ג: "שבכל עניין של מצווה שיהודי עושה, אין מקום לתודה על זה מבשר ודם, שהרי עצם קיום המצווה ומילוי רצון השם יתברך, הוא השכר והאושר האמיתי הכי גדול... שכר מצווה - מצווה... אבל יש מקום לומר תודה בעד מילוי השליחות".

קרן רות דבח

שמי קרן רות דבח. אני אחות מזה שנים רבות. עבדתי שנים בארה"ב בהפריות וכששבתי לארץ, נשואה עם ילדים, עבדתי באונקולוגיה ילדים.

כיום אני מנהלת האחיות במרכז בריאות הילד במחוז דן פ"ת בכללית. הידע והניסיון שצברתי במשך השנים, לא הכין אותי לתפקיד של מתאמת ומלווה חטופים ששבו מגיהנום החמאס.

בשנה זו, ליוויתי מספר שבים ובמיוחד הייתי צמודה לשבה החולה ביותר שחזרה מעזה במסעה להחלמה וחזרה לחיים.

מסעה להחלמה היה ארוך ומייסר, ואחרי שברון לב עצום שבו גילתה שבעלה אהובה נרצח ובנה נחטף לעזה ושם באכזריות נרצח גם הוא, רוב חבריה נחטפו או נרצחו בקיבוצם ניר עוז. היא הייתה חזקה, רהוטה והביטה בעיניים פקוחות לאסונה וידעה שהיא מגזע של נפילים, של חלוצים ממייסדי ניר עוז. כמו עוף החול, הייתה מתרוממת ממכאובי גופה המיוסר ומתאוששת קמעה אך גופה שחזר חבול וחולה יותר מהשבי, שוב ושוב, הקשה עליה עד שסיבוכי מחלתה הכריעו אותה וקולה נדם. תקופה זו לימדה אותי ענווה ואורך רוח, הקשבה מעומק הלב לרוח האדם ולא רק לטיפול הפיזי בו. זכיתי להיות חלק משמעותי מההליך המכונן הזה ועל כך אני מלאת תודה.

אני מודה לחברי הוועדה ולכל הנהלת האחיות בהנהלה הראשית של הכללית שחשבו שאני ראויה למעמד המכובד זה. מודה למנהלת האחיות במחוז, הגב' מירי מירלשויילי, על האמון שנתנה בי. למנהלת האחיות במנהלת, הגב' טובה עירית כוכבי, ולכל חברותיי מלוות השבים וצוות מרפאתי שכולם נתנו כתף בעזרה ותמיכה בתפקידי.

ברצוני להקדיש את אות ההוקרה לבנותיה של המטופלת שלי שהיוו מגדלור לאהבתן לאימן, לחמלה ולתמיכה בכל הסובבים אותן בכל התקופה הקשה שעברו.

ולבסוף, למשפחתי לבעלי היקר אייל ובנותיי יובל ומוך, שהבינו את החשיבות שבכל שעה ביממה אני צריכה להיות זמינה.

מקווה להמשיך ולהוות משאב בעל ערך לשבים ולזכות לראות את כל החטופים חוזרים הביתה.

רס"ן רות עיני

אני רס"ן רות עיני, אחות מוסמכת מזה כ-22 שנה וכיום משמשת כראש מדור רפואה אמבולטורית במרכז לשירותי רפואה בחיל הרפואה, צה"ל.

במסגרת תפקידי אני עוסקת בקידום רפואת המומחים בכלל צה"ל, הכולל העלאת זמינות רפואת המומחים הן במרכז והן בפריפריה, תוך ביצוע תהליכי בקרה המבטיחים מיצוי מיטבי של משאבי הריפוי והטיפול.

מאז פרוץ מלחמת חרבות ברזל, נדרשנו להתאים את שירותי הרפואה בהתאם לצורכי הלוחמים ולעסוק בהנגשת שירותי רפואת מומחים בשטחי הכינוס ובגזרות הלחימה השונות - הדרומית והצפונית. הנגשת שירותי רפואת המומחים, בעיקר בתחומי הליבה בצה"ל, תרמה רבות לשיפור הכשירות המבצעית של לוחמי צה"ל ושימור הרציפות התפקודית.

צה"ל כצבא העם ואנו המשרתים בו, נדרשים בשגרה ובחירום בהפגנת חוסן אישי, משפחתי וארגוני כדי לעמוד במשימות הנדרשות.

החל מה-7.10.23, פועל חיל הרפואה ועוסק באתגרים חדשים ומורכבים, תוך התאמת הצרכים למשרתים בחזית ובעורף.

העיסוק בחוסן על כלל רבדיו, אפשר לי להמשיך בעשייתי ולסייע לצה"ל ולחיל הרפואה, לבצע את משימתו ולממש אחריותו בטיפול באזרחי וחיילי צה"ל.

"כִּי תִפֹּל נִשְׁבַּע יְפוֹל צִדִּיק וְקָם" (משלי כ"ד, ט"ז), פסוק המתאר את הבסיס לחוסנו של צה"ל בכלל ומערך האחיות בחיל הרפואה בפרט, היכולת להתמודד עם קשיים ואתגרים, להפיק לקחים ובזכות זאת - להשתפר ולנצח!

מערך האחיות, הכולל משרתים הפועלים מתוך מסירות, ערכים ושליחות - פועלים כולם למתן הטיפול הטוב ביותר לחיילים - בעורף ובדרג השדה.

אני מתכבדת ומודה על הזכות הגדולה שניתנה לי, לקבל תעודת הוקרה זו, לכבוד כלל המשרתים במערך האחיות בצה"ל, אשר פועלים ללא לאות ומתוך מסירות אין קץ לשמר ולקדם את בריאות חיילי צה"ל - בשגרה ובחירום.

ריקי זיו

אני ריקי זיו, אחות במכבי מזה כ-30 שנה במגוון תפקידים ומנהלת את יחידת טיפולי הבית - נגב מערבי ב-10 השנים האחרונות. מתגוררת בקיבוץ סעד הנמצא כ-3 ק"מ מגבול רצועת עזה. ב-7.10, היינו סגורים בביתנו כשמסביבנו נשמעו צרורות ירי ומטחי רקטות ובידיעה כי אנו מוקפים במחבלים שבאורח נס ובסיוע טנק שחלף באזור לא חדרו לקיבוץ. באותו ערב וביום המחרת, מתוך כאב ודאגה, יצרתי קשר עם מטופלי היחידה, וידאתי את שלומם וצרכיהם על אף שהתקשורת לא הייתה זמינה.

ב-8.10 בשעות הערב, פונינו על-פי הוראת הצבא למלון בים המלח. התבקשתי להיות שותפה בפתיחת מרפאה אחודה של מכבי במלון כבר ביום למחרת. מרפאה זו, נתנה מענה רפואי ונפשי לאלפי מפונים. מכבי התגייסה לתת שירות זמין עם מיטב הרופאים והצוותים הפרה-רפואיים שהגיעו ממרחקים. השירות כלל שירותי רפואה ראשונית, רפואה מקצועית, טיפולים פסיכולוגיים, עו"ס, מעבדה, ביקורי בית בחדרי המלון למטופלים מרותקים, פעילויות לקידום בריאות ועוד. התמודדנו עם מצוקה, אובדן, חוסר ודאות וחרדה אך גם עם עוצמות של חמלה, אחווה, אכפתיות ונתינה. שירותי בריאות ברמה גבוהה שהונגשו באופן זמין סייעו מאוד לחוסן האישי על-פי מה שכתבו ותיארו לנו המטופלים. במקביל, במשך תקופה זו המשכתי ללוות מרחוק את מטופלי היחידה לטיפול בית שפוננו למקומות שונים בכל הארץ.

בחודש מרץ חזרנו לביתנו. קלטנו את מטופלי היחידה ששבו אף הם. אנו ממשיכים לבצע ביקורי בית באופן שגרתי למרות שעדיין מתנהלת מלחמה עצימה באזור ולא פעם תפסו אותנו אזעקות בדרכים. בשעות הקשות האלו מצאתי כי עצם העשייה והנתינה ללא גבולות, מהווה מקור לריפוי וחוסן. אני מודה להנהלת מכבי שמצאו אותי כמתאימה לקבל הערכה זו. מבקשת להעניק אות הוקרה זה למשפחתי היקרה, לצוות היחידה לטיפול בית שעושה עבודת קודש ולכלל הצוותים הרפואיים שהתגייסו לעזור למפונים בשעות הקשות. מי ייתן ונזכה לימים של שקט וביטחון, צמיחה, תקומה ואחדות בעם.

שולמית מעודה

שמי שולמית מעודה, אני עובדת כאחות אחראית במחלקה הפסיכוגריאטרית, המרכז לבריאות הנפש לב השרון.

אני עובדת במרכז הרפואי לב השרון 36 שנים, במגוון מחלקות ותפקידים.

לאורך כל שנות עבודתי בחרתי לפעול מתוך שליחות ואמונה בכוחו של אדם לצמוח גם במצבים המורכבים ביותר.

כאחות אחראית מחלקה, אני רואה את תפקידי כמובילה מקצועית ורגשית, מלווה את המטופלים בדרכם, תומכת במשפחותיהם, מניעה צוות מסור ומטפחת אקלים של טיפול, כבוד ותקווה.

מעבר לעשייה היומיומית, אני יוזמת ומובילה פרויקטים שונים. אחד מהם הוא פיתוח תוכנית לליווי צוות האחיות בנושא פיתוח חוסן וצמצום השחיקה למען רווחתם הנפשית והמקצועית של הצוותים.

בשיתוף עם העמותה לסיעוד פסיכיאטרי, פיתחתי ערכה למנהלים שנקראת "מתחזקים ביחד". הערכה כוללת הנחיות להפעלת ארבעה מפגשי צוות מובנים המבוססים על מקורות החוסן. במסגרת פיתוח התוכנית, ליוויתי והדרכתי אחיות אחראיות מחלקה לשימוש בערכות החוסן כדי שישתמשו בהן לפעילות עם צוותי האחיות במחלקות. הפעילות הצליחה לחולל שינוי משמעותי באקלים העבודה ובתחושת התמיכה שחווים הצוותים. הערכה הועברה בליווי ובהדרכה שלי גם לצוותים של המרכז הגריאטרי פלימן בחיפה, שבזמן המלחמה חוו חוסר ודאות ומשבר מתמשך.

עבורי, חוסן אינו היעדר קושי, אלא היכולת לצמוח מתוכו.

המסר שלי כאחות אחראית הוא שאפשר ליצור מרחב טיפולי מיטיב גם בתוך מציאות מורכבת, מרחב שבו יש מקום לאנושיות, לצמיחה, לקשר ולכבוד הדדי. אני מאמינה בכוחו של צוות מלוכד, בחשיבותה של הנהגה קשובה וביכולת שלנו להיות אור ותקווה עבור המטופלים ובני משפחותיהם, ובמיוחד זה עבור זו.

אני מאמינה בכוחה של עשייה וביכולת של כל אחד מאתנו להשפיע וליצור שינוי.

אני מודה לאחות הראשית גלית לוי, על התמיכה, על הדוגמה האישית ועל הדרך בה היא מעצימה את סביבתה. לדבי עדן, המפקחת הקלינית שתמיד לצדי, ולכל צוות המחלקה הפסיכוגריאטרית.

מבקשת להקדיש את אות ההוקרה למשפחתי - הוריי אינס ודוד, לבעלי שחר ולילדיי מור ואמבר.

שי מור

שמי שי מור, ואני עובד במערכת הפסיכיאטרית מזה 25 שנה, מתוכן 15 שנה כאח במחלקות סגורות אקוטיות במרכז הרפואי לבריאות הנפש מזור בעכו. במהלך השנים פגשתי אלפי משפחות ומטופלים החווים משברים משמעותיים בחייהם, ותמיד האמנתי שאפשר וצריך לטפל גם אחרת.

כתושב נהריה וכעובד חיוני במערכת הבריאות, המשכתי לספק טיפול נפשי לנפגעי המלחמה, לתושבים ולכוחות הביטחון, תוך כדי התמודדות אישית וקהילתית עם הלחימה והקפדה על רציפות טיפולית בסביבה קרובה ובטוחה ככל האפשר, כחלק משמירה על חוסן קהילתי.

לפני כשנתיים, ניתנה לי הזכות להיות חלק מצוות ההקמה של מחלקה סגורה ייחודית ברוח "סוטריה" - מחלקת עוגן, ולהוביל יחד איתם שינוי משמעותי בפסיכיאטריה בארץ.

על אף היותה מחלקה סגורה, המטפלת במצבים סוערים, מחלקת עוגן מעוצבת כבית, אין בה אמצעי הגבלה ולא תחנת אחיות. אנו דוגלים בהורדת המחיצות הקיימות והשטחת ההיררכיה בקשר שבין המטופל, משפחתו ואנשי המקצוע.

אני דבק באמונה באדם ובכוחותיו, במפגש בגובה העיניים, בקידום תהליכי החלמה ובעבודת צוות וקבלת החלטות משותפת, וכאח אחראי במחלקה אני רואה לנגד עיניי איך כל אלה מתגשמים.

מדובר במחלקה פורצת דרך בארץ ובעולם, שזוכה לסקרנות רבה ולתקווה במערכת בריאות הנפש. יש לי את הכבוד להציג אותה, להרצות עליה, ולחשוף אותה לעוד ועוד אנשים ומסגרות טיפוליות.

אני רוצה להודות להנהלת המרכז הרפואי מזור, ובמיוחד לד"ר לורה שרוני שהגתה, יזמה והוציאה לפועל את הפרויקט המהפכני הזה, לגב' איה ארבל, מנהלת האחיות ובעיקר לכל צוות מחלקת עוגן, שיחד איתי, מובילים את השינוי המהותי הזה.

אני מקדיש את הפרס לכל אחד ממתמודדי הנפש בארץ, מתוך תקווה ואמונה שאכן ניתן לטפל ולתת מענה באופן ייחודי, משותף ואנושי יותר.

שירה לביא

שמי שירה לביא, אחות מזה 20 שנה בלאומית שירותי בריאות באריאל ובהר ברכה. במרפאה אנו מטפלים באלפי מטופלים, מבוגרים, צעירים וילדים, מכל העדות וממגוון דתות ואנו רואים כיצד כל מטופל הוא עולם ומלואו.

”הגיד לך אדם מה טוב ומה יהיה דורש ממך כי אם עשוות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם אלהיך”. מיכה הנביא מגדיר שלושה דברים עיקריים ש-ה' דורש מהאדם: עשוות משפט, אהבת חסד והצנע לכת. אהבת החסד שמשמעותה נתינה, לפנינו משורת הדין, לאהוב את הנתינה והעשייה מעבר למה שחייבים, היא אחד הדברים שספגתי מילדותי.

כאחות, אני רואה בעבודתי שליחות אמיתית, להעניק טיפול מקצועי והוליסטי מתוך חמלה, הקשבה אמיתית, הכלה וליווי של כל מטופל וסביבתו במסע הרפואי שלו. אני מאמינה כי טיפול מוצלח מתחיל בראייה רחבה של המצב הרפואי והשפעתו על המטופל וסביבתו, העצמה של המטופל, הענקת תקווה ורק אחר כך טיפול תרופתי.

במהלך השנים, ליוויתי מטופלים רבים, חלקם במצבים מורכבים, ותמיד שאפתי לראות את האדם שמעבר למחלה. הצלחותיהם הן הצלחותיי, והן ממלאות אותי בתחושת שליחות עמוקה והודיה על הזכות. כמו כן, זכיתי ללוות את אימי ז"ל במסעה עם מחלת הסרטן, חוויה אישית זו חיזקה בי עוד יותר את גישתי לכיצד טיפול אמור להיראות ועד כמה המטופל וסביבתו זקוקים לחמלה ולתמיכה שלנו. מעבר לעבודה הקלינית, בפרוץ המלחמה ועם גיוס ילדי וחתני, הרגשתי צורך להעניק לאלו שמחרפים נפשם לשמור על מדינתנו האהובה, ולכן יזמתי והקמתי בית חם לחיילים בהר ברכה - מקום שבו יוכלו לנוח, להתחזק ולהרגיש בבית. המקום פועל בזכות תרומות והתנדבות הקהילה, ומשמש כמרכז חם ואוהב לחיילים באזור. המקום מעצים ומדגיש את האחדות, החיבור והייחודיות האמיתיים שלנו כעם. הדאגה ההדדית והתמיכה אחד בשני. זו ההזדמנות להודות לכל התורמים והמתנדבים שבזכותם הפינה החמה מתקיימת.

אני מאוד נרגשת ממעמד זה ורוצה להודות ראשית לקב"ה על הזכות לעסוק בעשייה מהלב ולהיות מוערכת על כך.

תודה לצוות לאומית שירותי בריאות והנהלתה, שמצאו אותי ואת עשייתי כראויים להיות במעמד זה. תודה לבעלי ניר ולששת ילדיי הנהדרים על הנחת שאתם מסבים לי. אסיים בתפילה לבורא עולם שאזכה לעשות עוד הרבה חסדים בחיי, שכל החיילים והחטופים שלנו יחזרו לשלום והלוואי ונזכה לגאולה אמיתית!

שרה מרדכי

שמי שרה מרדכי, בת 54, ממושב יתד שבעוטף ישראל. אחות 35 שנים, 27 מהן בבריה"צ במחוז דרום המונה אוכלוסיות מגוונות ושטח רב. במרוץ הזמן תפעלנו מקרי חירום רבים, אך אף אחד מהם לא הכין לבאות. ב-7.10.23, הפכתי עקורה ללא קרקע בטוחה, מנסה למצוא איזון בכאוס מוחלט. עצבות לצד חוסר ודאות ובלבול אפפו. ילדיי ובני/ות זוגם, גויסו בחשש מעתיד לא ברור והווה מעורפל. מצאתי עצמי מתגוררת במלון באילת. בחלוף שלושה שבועות התחלתי לעבוד באילת בתקופה המתגרת ביותר לאומית ואישית. העיר הכפילה את תושביה וצרכים רבים ולא מוכרים עלו. התקבלתי בזרועות פתוחות והכלה למצבי. בכך, הפכתי עצמי למכילה יותר את הסיטואציה הבלתי נתפסת. נגעתי במספר מעגלים קליניים מוכרים וחדשים - וצלחתי אותן. סקרתי פרופילי מפונים, מיפיתי צרכים בריאותיים וסוציאליים, איתרתי אנשי קשר לכל קהילה מצפון עד דרום. הבקורות בבתי המלון, המפגש והשיח עם מפונים ומתן מענה 24/7, סייעו גם לי. השתתפותי בפורום חמ"ל צה"ל דייקה את ההבנה למתרחש, העמיקה את הקשרים והכלים להתמודדות עם האתגרים שעלו. גם הצטרפתי לפעילויות מושביות - מוגנות מינית, סיורי הורים בלילות, ועדת חוסן ועוד - סייעה לכך. הובלתי מוקדי חיסונים ייעודיים בביה"ס ובמלונות על כל המשתמע מכך. הכרתי צוות אחיות נפתי מסור ומקצועי על אף השעות והתנאים בשטח. בתמיכת ד"ר אביב לעשייה ויצירתיות, הוצאתי לפועל קבוצות הדרכה בתוך המלונות עם יועצות הנקה ועיסוי תינוקות. יצאתי להשתלמות בפרויקט ארצי של של"מ - אוריינות ושפה בדרג בכיר במרכז והובלתי את הדרכת האחיות בנפה, בתהליך מקומי ומחוזי. ניהלתי תחנה, ואף שלפני כן ניהלתי תחנה גדולה יותר, פה - עקב המצב - נמצאו קשיים שונים ותוך כדי כך הכשרתי אחות חדשה לעבודה. בעבודה קשה סיימתי בהצטיינות תואר שני בסיעוד. אני רוצה להביע את תודתי למנהל האחיות במחוז דרום, לד"ר שי אביב וגב' סיון הררי. תודה לבן זוגי ירון, ילדינו והנכד. ההבנה והאמון אפשרו לי לצמוח ולהתפתח מקצועית ואישית. מייחלת לשיבת החטופים הביתה ולמשרתי זרועות הביטחון - שישבו בבראות שלמה לביתם.

